

ת"פ 34232/05/18 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד אורן תמיר

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 34232-05-18 מדינת ישראל נ' תמיר
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אנה קצובסקי

נ ג ד

הנאשם

אורן תמיר

ע"י ב"כ עו"ד טלי גוטליב

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות, בעת הרלוונטית לכתב האישום החזיק הנאשם ברישיון אקדח מסוג "גלוק". ביום 10.1.17 עצר יצחק כהן (להלן - **המתלונן**) את רכבו במעבר חצייה ברעננה על מנת שאשתו, קלרה כהן (להלן - **המתלוננת**) תרד מהרכב. בנסיבות אלה, התפחת דין ודברים בין המתלוננת לנאשם שעקף אותה ברכבו. היא שאלה אותו אם עדיף לדרוס מישהו מאשר לחכות שניה, ובתגובה ענה לה הנאשם "כן, זה מה שהייתי עושה". בהמשך לכך, צעק המתלונן לעבר הנאשם באנגלית **"what's wrong with you?"**.

בשלב זה הוציא הנאשם את האקדח מהחלון שליד המושב הקדמי ליד הנהג ברכב, ואמר באנגלית למתלונן, תוך שהוא מכוון את האקדח לעבר המתלונן ובנו רפאל כהן שישב בסמוך אליו -

"do you want me to shoot? I'll shoot you".

2. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי בעת הרלוונטית החזיק אקדח ברישיון, והודה כי מפגש בינו לבין המתלוננים במעבר החציה האמור ברעננה אכן התרחש. עם זאת, טען הנאשם שהמתלוננת היא זו שפנתה אליו,

מיוזמתה, סימנה לו לפתוח את חלון הרכב, הטיחה בו האם עדיף לדרוס מישהו מאשר להמתין שניה, והוא ענה לה "ברוך טובה" את הנזכר בכתב האישום. לטענתו, בשלב זה פתח המתלונן את חלון הרכב, צעק עליו וקילל אותו וכיוון שנדמה היה לנאשם שהוא יוצא מהרכב, אמר לו הנאשם שיירגע ושיש לו אקדח, ואולם הנאשם **מכחיש ששלף את האקדח או כיוונו לעבר המתלוננים**. לראיה, נטען, שתיאורם של המתלוננים את האקדח אינו תואם לזה שהיה ברשותו. עוד נטען כי בתיק קיימים מחדלי חקירה מהותיים שפגעו בהגנת הנאשם, ובכלל זה - מאבטח בית הספר, שהיה עד ראיה לאירוע, אך עדותו לא נגבתה מכיוון שביקש לא להיות מעורב; העובדה שמצלמת אבטחה המתעדת את הזירה לא נתפסה; כמו גם העובדה שבנם של המתלוננים נחקר בחלוף שנה מהאירוע והמתלונן נחקר בחלוף כחצי שנה.

3. מטעם התביעה העידו המתלוננים, בנם רפאל כהן, והשוטרים רס"מ אברהם אטבריאן, רס"ב טוביה פלר ורס"ל אניקו וילהלם. כן הוגשו המוצגים הבאים - **ת/1** - שרטוט של מקום האירוע (נערך על ידי המתלוננת); **ת/2** - דו"ח פעולה מאת אברהם אטבריאן מיום 10.1.17; **ת/3** - חקירת נאשם מיום 10.1.17, שעה 14:09; **ת/4** - תצלומים של האקדח; **ת/5** - מזכר מאת קובי דוד מיום 13.2.2017; **ת/6** - מזכר מאת קובי דוד מיום 14.8.2017; **ת/7** - מזכר מאת קובי דוד מיום 15.1.2018; **ת/8** - דו"ח פעולה מאת אניקו וילהלם מיום 10.1.17.

4. מטעם ההגנה העיד הנאשם. כן הוגש **נ/1** - מזכר מיום 14.2.2017 מאת השוטר יעקב דוד.

גדר המחלוקת

5. אין מחלוקת כי בעת האירוע התגלע ויכוח בין הצדדים אודות התנהלותם ההדדית בכביש. עיון בגרסאות הצדדים מעלה כי כמעט שאין מחלוקת לגבי תיאור חלקו הראשון של האירוע עד לתחילת חילופי הדברים בין הנאשם למתלונן. עם זאת, לגבי חלקו השני - נחלקות הגרסאות כך שעדותם של המתלוננים עומדת **כמקשה אחת** מטעם המאשימה, לפיה הנאשם איים כי יירה במתלוננים, תוך כדי שליפת נשקו האישי וכיוונו לעברם בעודו ישוב ברכב, אל מול גרסת הנאשם ממנה עולה שאמר למתלוננים **שברשותו נשק**, אך מכחיש כי שלף אותו באירוע או שכיוון אותו אליהם.

פרשת התביעה

גרסת המתלוננים

6. המתלוננים ובנם רפאל עלו מארה"ב לפני כ-5 שנים (עמ' 17, ש' 23-24). המתלוננת עובדת כמורה בבית ספר "רימון" ברעננה והמתלונן עורך-דין במקצועו, מתמחה בתחום האזרחי (עמ' 5, ש' 13-16). מעדות המתלוננים עולה כי בבוקר האירוע נסעו שלושתם ברכב, כשהמתלונן נהג, רפאל ישב לצדו במושב הקדמי והמתלוננת ישבה במושב האחורי מאחורי כיסא הנהג, כשתחילה הוריד אותה המתלונן בבית הספר, ובהמשך אמור היה להסיע את רפאל, שהיה אז סטודנט במרכז הבינתחומי בהרצליה (עמ' 5, ש' 18-20; עמ' 17, ש' 26-30; עמ' 30, ש' 8).

כשהגיעו לבית הספר, עצר המתלונן את הרכב על מעבר החציה ותוך כדי שהמתלוננת פתחה את הדלת האחורית שמאלית וירדה מהרכב, שמעה שהמתלונן החל לצפצף ואמר לה "תזהרי" (עמ' 12, ש' 20-23). בנסיבות אלה, כשדלת הרכב עדיין פתוחה, הסתובבה המתלוננת וראתה שרכב מסוג ג'יפ גדול בצבע לבן, נהוג על ידי הנאשם, נוסע על הכביש

ועוצר משמאלה, תוך שהנאשם מסמן תנועות עם הידיים (עמ' 5, ש' 25-21; עמ' 9, ש' 28) וצועק בתוך הרכב (עמ' 10, ש' 9-6). המתלוננת שרטטה את מיקומם בזירת האירוע (ת/1; עמ' 6, ש' 23-21).

בנקודה זו יוער שאין מחלוקת כי כשנעמדו כלי הרכב זה לצד זה היה רכבו של הנאשם, מסוג ג'יפ טויוטה לנד קרוזר, **גבוה** מרכב המתלוננים שהינו רכב פרטי מסוג פורד פוקס (עמ' 20, ש' 27-21; עמ' 33-31; עמ' 30, ש' 23-21; עמ' 39, ש' 15, ש' 17; עמ' 51, ש' 7-4).

לטענת המתלוננת, בעת שירדה מצד שמאל של הרכב לעבר הכביש, היא התמהמה מעט הואיל והיתה צריכה להוציא את התיק (עמ' 10, ש' 21-19). בזמן זה, בהיותה מחוץ לרכב, הגיע אליה רכב הנאשם ועצר ממש לידה, באופן שלא איפשר לה לחצות, מכיוון שדלת הרכב היתה פתוחה וחסמה אותה מהצד השני (עמ' 9, ש' 34-33; עמ' 10, ש' 4-1, ש' 16-15, ש' 18-17, ש' 23; עמ' 11, ש' 22-19).

בשלב זה, המתלוננת מתארת שסימנה לנאשם בתנועת יד למעלה ולמטה להוריד את חלון הרכב, אך מכחישה שדפקה על החלון (עמ' 16, ש' 7), וכשפתח את החלון - החל הנאשם לצעוק עליה צעקות דוגמת "**מה את עושה?**" או "**זה לא בסדר מה שאת עושה!**" והטיח בה כי זו עבירה על החוק לרדת כך מהרכב (עמ' 5, ש' 27-25; עמ' 10, ש' 14-13; עמ' 11, ש' 29-26). לטענתה, היא נותרה רגועה בסיטואציה האמורה, **אמרה לו שהוא צודק אך מה עדיף, לדרוס אדם או לעצור לרגע?**, ובתגובה ענה לה הנאשם "**לדרוס מישהו**" (עמ' 5, ש' 28-27; עמ' 11, ש' 34-32; עמ' 12, ש' 3-1).

המתלוננת מעידה שמכיוון שהדלת האחורית נותרה פתוחה, החל המתלונן לשאול אותה באנגלית "**מה קורה? מה קורה?**", בשל צעקות הנאשם, והנאשם, אשר שמע אותו, התקדם עם הרכב מעט קדימה כך שחלון רכבו הימני היה מול חלון מושב הנהג ברכבם, והמתלונן הטיח בו **באנגלית "מה לעזאזל לא בסדר איתך?"** (עמ' 5, ש' 28; עמ' 6, ש' 3-1; עמ' 10, ש' 25, ש' 27; עמ' 12, ש' 17-15; עמ' 16, ש' 25).

7. מכאן ואילך תיארה המתלוננת **בהתרגשות ניכרת מעל דוכן העדים, תוך שהיא בוכה ונרגשת**, שהנאשם **שלף אקדח, כשקנהו הציץ מחוץ לחלון הרכב**, כיוון אותו לעבר המתלונן ובנה רפאל וצעק באנגלית "**אתה רוצה שאני אירה בך? כי אני אירה בך!**" (עמ' 6, ש' 5-4; עמ' 13, ש' 18; עמ' 16, ש' 29-26). הדבר אירע בעודה עומדת בתווך בין שתי המכוניות, **היא חשה פחד רב בשל העובדה כי המתלונן ורפאל ברכב, וכי מעולם לא ראתה אקדח במציאות**, ושמעה את רפאל צועק -

"**that's bullshit, that's bullshit**", צעקה שלאחריה נסע הנאשם מהמקום במהירות (עמ' 6, ש' 7-5, ש' 30-27; עמ' 13, ש' 20, ש' 27-22, ש' 32-28).

למרות שלטענתה עמדה בין שתי המכוניות במהלך האירוע (עמ' 10, ש' 29, ש' 31), המתלוננת שוללת שראתה את פלג גופו התחתון של הנאשם (עמ' 9, ש' 32-29), שוללת שראתה את ידו של הנאשם או את המקום ממנו שלף את האקדח (עמ' 13, ש' 10-8, ש' 16-15), אלא **ראתה רק את קנה האקדח עצמו יוצא מחלון הנוסע הקדמי של רכבו** (עמ' 11, ש' 3-2, ש' 6; עמ' 13, ש' 10, ש' 34), זאת מכיוון שרכב הנאשם התקדם מעט קדימה, והיא איבדה עמו קשר עין (עמ' 11, ש' 12-10, ש' 17).

המתלוננת מכחישה מכל וכל כי המתלונן פתח את חגורת הבטיחות במהלך האירוע, או שעשה תנועה ממנה ניתן ללמוד

שבכוונתו לעשות כן או לצאת מהרכב (עמ' 16, ש' 23-21, ש' 31-30, ש' 34-33; עמ' 17, ש' 1).

8. המתלוננת סיפרה שהם הצליחו לראות את לוחית הרישוי של רכב הנאשם ולזכור אותה, כשבהמשך הגיע לעברם מאבטח בית הספר בשם "מרקו" אשר נכח במקום, ובעודם נסערים מהאירוע הם נכנסו לבית הספר (עמ' 6, ש' 9-8; עמ' 8, ש' 20-15). המתלוננת אינה יודעת באיזה שלב הגיע המאבטח למקום מכיוון שרכבו הגבוה של הנאשם הסתיר את הסביבה, כך שראתה אותו רק לאחר שהנאשם נסע מהמקום, אבל לטענתה הוא אמר לה שהוא יצא עוד קודם לכן לאחר ששמע את הצעקות והמהומה בכביש (עמ' 6, ש' 12-11; עמ' 15, ש' 12) ואמר לה **שהוא ראה את האקדח של הנאשם** (עמ' 6, ש' 16-15; עמ' 17, ש' 10). עוד טענה המתלוננת כי הגם שלמאבטח יש ביתן (בוטק'ה) בשער הכניסה לבית הספר, הוא בדרך כלל לא יושב בתוכו, אלא מסייר ברחבת הכניסה בבית הספר, אך כאמור לא ראתה אותו באירוע (עמ' 6, ש' 15-14).

9. גם מעדות המתלונן עולה שעם הגיעם לבית הספר, עצר את הרכב על מעבר החציה, לאחר שראה שאין תנועת כלי רכב במקום, והמתלוננת החלה לרדת מהדלת האחורית (עמ' 17, ש' 33-31). בדומה למתלוננת, תיאר המתלונן כי בעודה מתכוונת לרדת מהרכב הבחין במראה שמכונית מגיעה מאחור במהירות רבה, וכשהבין שהנהג אינו מתכוון לעצור אלא לעקוף משמאל, נבהל והחל לצפצף על מנת להזהיר את המתלוננת, אולי גם אמר **"תזהרי"**, ולבסוף הרכב נעצר במקביל לחלון האחורי של רכבו (עמ' 17, ש' 34-33; עמ' 18, ש' 3-1; עמ' 20, ש' 2-1, ש' 4; עמ' 21, ש' 11-8).

המתלונן הסתובב לאחר וראה שהמתלוננת מבוהלת ושמע אותה אומרת לנאשם **"מה אתה עושה?"** ולמה חוסם את הדרך. בהמשך אמרה לו **"אתה צודק"** ו**"מה אתה מעדיף להיות צודק או לפגוע בי?"** כשבמקביל שמע צעקות מהנאשם לעברה (עמ' 18, ש' 6-3; עמ' 20, ש' 12-11, ש' 18; עמ' 25, ש' 13-12, ש' 18-17), והנאשם ענה **שיפגע** (עמ' 25, ש' 20).

יש לציין שגם המתלונן ראה את המתלוננת מסמנת לנאשם לפתוח את החלון באמצעות הורדת היד מלמעלה למטה (עמ' 20, ש' 6-5; עמ' 25, ש' 12-10).

המתלונן מעיד על עצמו כי בנסיבות אלה **היה נסער**, החל לשאול את המתלוננת **"מה קורה?" באנגלית**, ובעת שהתקדם אליו הנאשם עם הרכב לחלון, שאל אותו המתלונן כשהוא נסער -

"what the hell is wrong with you?" (עמ' 18, ש' 10-6).

המתלונן שב וענה שלא פתח את חגורת הבטיחות בשום שלב, לא עשה כל סימן של פתיחת החגורה ונותר לשבת ברכבו לאורך כל האירוע (עמ' 25, ש' 15-13, ש' 30).

המתלונן המשיך וסיפר שהנאשם הסתובב בוודאות **לצד שמאל**, התכופף, והמתלונן חשב כי בכוונתו לצאת מהרכב על מנת להתחיל תגרה, אולם הנאשם הסתובב אליו חזרה **כשאקדח בידו, כיוונו אליו ביד ישרה**, כשהוא ישוב ברכב, והטיח בו **"do you want me to shoot? I'll shoot"** (עמ' 18, ש' 14-10; עמ' 19, ש' 8-5; עמ' 22, ש' 8; עמ' 24, ש' 27; עמ' 23, ש' 19-18). המתלונן **קפא במקומו, פחד על חייו ועל בניו**, לא אמר מילה **וחש מבוועת נוכח שליפת האקדח מולם** (עמ' 18, ש' 34-32; עמ' 19, ש' 2-1; עמ' 24, ש' 29-27), ובסיטואציה זו שמע את בנו

רפאל אומר בקול מפוחד: **"crazy, this is bullshit"**. בשלב זה, הנאשם נסע במהירות מהמקום (עמ' 18, ש' 17-14; עמ' 24, ש' 32-31; עמ' 26, ש' 20-18), כשהמתלונן אומר לרפאל להסתכל על לוחית הרישוי של הרכב (עמ' 18, ש' 18-17; עמ' 24, ש' 34; עמ' 25, ש' 2, ש' 4).

המתלוננים אינם זוכרים מי התקשר למשטרה, אך זו הגיעה למקום תוך דקות ספורות ונגבתה הודעה **רק** מהמתלוננת, הואיל ורק היא דיברה עברית. **המתלוננת היתה נסערת מהאירוע, ולכן חזרה לביתה ולא עבדה באותו היום**, ורפאל נסע ללימודים (עמ' 6, ש' 20-17; עמ' 15, ש' 27-26; עמ' 18, ש' 20-18, ש' 27-24).

10. גם מעדותו של רפאל עולה שבהגיעם לבית הספר עצר המתלונן את הרכב על מנת להוריד את המתלוננת, באמצע הכביש, במקום בו אסור לעמוד (עמ' 30, ש' 15-10; עמ' 34, ש' 25). בדומה למתלוננים, מתאר רפאל שבעת שהמתלוננת יצאה מהרכב, הגיע הנאשם ברכבו מאחוריהם וניסה לעקוף אותם, ואילו המתלונן ששם לב שהרכב מגיע ולא עוצר, החל לצפצף כדי להזהירו לבל יפגע במתלוננת (עמ' 30, ש' 18-15; עמ' 34, ש' 9-4, ש' 11, ש' 33-27). בנסיבות אלה מתאר רפאל שהמתלוננת עמדה בתווך בין שתי דלתות של כלי הרכב, קרובה יותר לרכב הנאשם (עמ' 35, ש' 11-10; עמ' 36, ש' 28-27), והגם ששלל כי המתלוננת דפקה לנאשם על חלון הרכב או סימנה לו לפתוח את החלון (עמ' 34, ש' 15-14, ש' 21; עמ' 36, ש' 3-2), הוא זכר שהיא התנצלה בפני הנאשם על מקום העצירה של הרכב, והנאשם בתגובה צעק לעברה דברים אותם לא הבין אז, כיוון שלא דיבר עברית היטב (עמ' 30, ש' 21-19; עמ' 35, ש' 4-3; עמ' 36, ש' 19-16). המתלונן החל לצעוק בחזרה על הנאשם, והנאשם התקדם עם רכבו לעבר החלון של המתלונן והחל צועק בחזרה על המתלונן (עמ' 30, ש' 23-21; עמ' 35, ש' 17-15).

כמו המתלונן גם רפאל מתאר שהיתה שניה בה נראה היה שהנאשם רצה לצאת מהרכב, הגם שנותר ישוב (עמ' 30, ש' 25-24; עמ' 37, ש' 6-5), אולם הוא עשה **תנועה של שליפה מהמותן**, אותה אף **הדגים** רפאל מעל דוכן העדים, **והושיט ידו קדימה בעודו אוחז אקדח** (עמ' 30, ש' 26-25), ואמר להם **באנגלית "אתה רוצה שאהרוג אותך? אני אירה בך"** (עמ' 30, ש' 33).

בתגובה המתלונן היה בהלם, ורפאל הטיח בנאשם באנגלית **"מה אתה משוגע? אין שום סיבה להחזיק אקדח, תחזיר את האקדח שלך"**, כשמיד לאחר מכן נסע הנאשם מהמקום (עמ' 30, ש' 28-27).

רפאל מתאר **תחושה של הלם וחוסר אונים, תוך חשש כבד לחיי הוריו שברכב**. לדבריו אמר בסיטואציה זו **שזה מטורף**, אך לא זוכר אם אמר **"זה בולשיט"**, אם לאו (עמ' 32, ש' 12-10, ש' 21-18; עמ' 37, ש' 10). בנוסף, רפאל מכחיש מכל וכל שהמתלונן נגע בחגורת הבטיחות או עשה תנועה של יציאה מהרכב במהלך האירוע (עמ' 31, ש' 22-18; עמ' 35, ש' 29).

לאחר שהנאשם עזב את המקום, המתלונן חנה את הרכב ליד בית הספר, דיברו עם המאבטח במקום ושני שוטרים הגיעו לזירה (עמ' 30, ש' 31-29; עמ' 33, ש' 18-15, ש' 26, ש' 28). לדבריו, המתלוננת היא ששוחחה עם המאבטח והשוטרים כיוון שהוא לא דיבר עברית בעת הרלוונטית (עמ' 33, ש' 30, ש' 32; עמ' 38, ש' 2; עמ' 39, ש' 12).

מהימנותם של המתלוננים

11. עיון בגרסאותיהם של המתלוננים מעלה כי אלו מתארים תמונה קוהרנטית ואחידה, ובכלל זה סדר התרחשות האירועים, משפטים שנאמרו, התנהלותם של המעורבים באירוע, תחושותיהם האותנטיות, באופן המעיד ש**תיאורם את האירוע מהימן ואמין**.

לא זו בלבד שהשלושה מתארים באופן סדור את השתלשלות העניינים, בשים לב לכך שמדובר באירוע מלחיץ וטעון בו היו נתונים בסערת רגשות, והם נעדרים כל מניע לטפול אשמת שווא על הנאשם, אלא שגרסתם תואמת אף את גרסתם הראשונית כפי שזו עולה מדו"ח הפעולה שנערך בזירה מיד לאחר האירוע, לפיו לאחר ויכוח עם הנאשם, הוציא האחרון אקדח שחור ואמר למתלונן שאם הוא רוצה הוא ירה בו (ת/8).

12. גם תיאורם של המתלוננים את האקדח, ואופן כיוונו - דומה.

המתלוננת מתארת שמדובר באקדח בעל קנה שחור או אפור כהה (עמ' 13, ש' 12), שגודלו מספיק כדי להציץ מהחלון עם יד שלוחה קדימה, אך שוללת שראתה סימנים מיוחדים על גבי האקדח (עמ' 11, ש' 8; עמ' 13, ש' 14-13).

המתלונן אף הוא מתאר שמדובר באקדח בצבע שחור (עמ' 23, ש' 26), אותו כיוון הנאשם לעברו כשהוא מתכופף לעבר סף החלון ביד ימנית ישרה שלוחה קדימה, ואף הדגים תנועה זאת בבית המשפט (עמ' 18, ש' 13; עמ' 24, ש' 25-21) -

"כשהאקדח היה מכוון לפני, כל מה שיכולתי להתרכז בו זה העיגול ומסביב לקנה היה כמו טבעת מחומר שונה. אני זוכר שראיתי אקדח ואני לא יודע אם זה היה השתקפות מהשמש, אבל מסביב לקנה הייתה טבעת שונה מחומר שונה" (עמ' 24, ש' 3-1).

המתלונן טען שלא ראה את האקדח מאז האירוע, והוא לא הוצג לו במהלך גביית הודעתו במשטרה (עמ' 23, ש' 4-6).

גם רפאל מתאר שראה את האקדח מקרוב מאוד, וכי מדובר באקדח שחור, מרובע בצורתו, באופן שמתיישב עם תמונות האקדח (ת/4; עמ' 31, ש' 2; עמ' 36, ש' 29-32; עמ' 37, ש' 1). הוא מעיד שהנאשם עשה תנועה של שליפה מהמותן, אותה הדגים מעל דוכן העדים, והושיט ידו קדימה לעברם בעודו אוחז אקדח ואצבעו על ההדק (עמ' 30, ש' 25-26; עמ' 37, ש' 3; עמ' 38, ש' 10-11, ש' 13).

יש לציין כי המתלוננים חזרו והעידו במפורש שראו אקדח באירוע, ושללו אפשרות בה הנאשם רק איים באופן מילולי באמצעות המילה "אקדח".

המתלונן השיב שאם כך היה הדבר, הרי שהיה מייצר שיח נוסף ביניהם, ואולם הלכה למעשה הנאשם הניף את האקדח מולם פיזית (עמ' 24, ש' 11-12; עמ' 25, ש' 5-10, ש' 31-33). באופן דומה, העיד רפאל שלו היה מדובר באיום מילולי בלבד לא היו מגיעים המתלוננים לכדי הגשת תלונה (עמ' 31, ש' 6-8, ש' 17; עמ' 37, ש' 12; עמ' 38, ש' 12).

38, ש' 17-16).

חרף האמור, המתלונן ורפאל לא ידעו לתאר את המדבקות הקטנות הזוהרות בצדי הקנה של האקדח (ת/4; ת/3, ש' 46-45; עמ' 40, ש' 7-8), ואף המתלוננת שעמדה בצד הרכב מבחץ, אשר קרובה יותר לאקדח, ובזווית, לא ראתה את המדבקות האמורות (ת/3, ש' 46-45).

13. סממן נוסף המצביע על מהימנות המתלוננים היא העובדה שניכר בהם שהם מקפידים להעיד רק אודות מה שקלטו בחושיהם, כמו גם הודאתם, לא אחת, בהתנהלות **שאינה אידיאלית** מצדם.

כך למשל, המתלוננים ורפאל מודים כי מלכתחילה עצרו את הרכב על גבי מעבר החציה במקום אסור, וכי המתלוננת ירדה בניגוד לחוק, מצדו השמאלי של הרכב לעבר הכביש, המתלוננים מעידים כי המתלוננת היא שסימנה, מיוזמתה, לנאשם להוריד את חלון רכבו על מנת לבוא עמו בדברים, וכי המתלונן הוא שפנה ראשון לנאשם והטיח בו "מה לעזאזל לא בסדר איתך?" בטרם דיבר הנאשם (עמ' 12, ש' 15-17; עמ' 10, ש' 32-34; עמ' 26, ש' 17-18; עמ' 25, ש' 24; עמ' 20, ש' 5-6; עמ' 25, ש' 10-12; עמ' 34, ש' 25; עמ' 35, ש' 33), והמתלונן מודה שקילל את הנאשם במילה "asshole" (עמ' 25 ש' 25-28).

כך, גם רפאל מודה שבעת האירוע לא דיבר עברית ולכן לא רוצה לומר סתם מה היה תוכן צעקותיו של הנאשם כלפי המתלוננת (עמ' 36, ש' 5), ומדייק כי גם הרמת קול כ"צעקה" ביחס למה שנהוג בארה"ב (עמ' 36, ש' 11, ש' 13).

מנגד לא ניתן להתעלם מכך שבמקומות רבים המתלוננים ורפאל **מגוננים** זה על זה, מטבע היותם בני משפחה גרעינית, ואף לכך ניתן משקל מתאים. באופן זה, רפאל והמתלונן מקפידים לתאר את המתלוננת כמי שנותרה רגועה במהלך כל האירוע, למרות קיומן של אינדיקציות ברורות לכך שאיבדה את שלוותה במהלכו. באופן דומה, רפאל מנסה לרכך את צעקותיו וקללותיו של המתלונן כלפי הנאשם ומסבירם כניסיון להגן על המתלוננת מפני התלהמות הנאשם כלפיה (עמ' 35, ש' 6, ש' 15-17).

גם המתלוננת התחמקה פעמים רבות מלהעיד באופן שלילי אודות התנהלותם של בעלה ובנה באירוע, ובכלל זה - התחמקה באשר לשאלה אם המתלונן צעק על הנאשם אם לאו, ולמרות שהעידה שהיה נסער היא לא יודעת אם צעק שכן חלפו שלוש שנים מאז (עמ' 12, ש' 11-14, ש' 24-28; עמ' 16, ש' 10-13); טענה כי אינה זוכרת את הדברים שלטענת רפאל הטיחו הוא והמתלונן בנאשם (עמ' 16, ש' 14-16); והתחמקה מהסבר דבריו של רפאל כלפי הנאשם "that's bullshit" בטענה שאינה יודעת למה התכוון (עמ' 13, ש' 28-32).

14. אך יודגש - למרות שמדובר במתלוננים בני משפחה גרעינית אחת לא התרשמתי שנערך ביניהם תיאום גרסאות, או כי שוחחו ביניהם אודות האירוע באופן שהיה בו כדי לזהם דבריהם או להשפיע על תוכן העדות של מי מהם.

המתלונן, עורך-דין במקצועו, העיד מספר פעמים כי הוא מודע היטב לאיסור בדבר תיאום גרסאות וכי אסור לשוחח אודות תוכן עדות שטרם ניתנה במשטרה או בבית המשפט (עמ' 19, ש' 15-18; עמ' 22, ש' 21), וכי הוא מקפיד שלא להעיד אודות דברים שלא מידיעה אישית (עמ' 22, ש' 22), וניכר שלא היה מודע לפרטים רבים בגרסתם של המתלוננת ורפאל.

כך למשל, המתלונן לא ידע כיצד רפאל תיאר את האקדח (עמ' 23, ש' 28), לא ידע שהמתלוננת דיברה עם המאבטח (עמ' 23, ש' 6-7), לא ידע כי האחרון אמר לה שאינו מעוניין להיות מעורב בתיק ולמסור עדות (עמ' 22, ש' 19, ש' 24-23; עמ' 23, ש' 18, ש' 23-22), ולא ידע שהמתלוננת מסרה שצעק ראשון על הנאשם בחילופי הדברים ביניהם (עמ' 21, ש' 2-7).

גם מקום בו המתלוננת טוענת שהמתלונן ורפאל אמרו לה שהם ראו את האקדח באירוע (עמ' 14, ש' 2), היא אינה יודעת מה הם ראו והשיבה שיש לשאול אותם (עמ' 13, ש' 34). רפאל אף הוא אינו יודע מה תוכן עדותה של המתלוננת (עמ' 35, ש' 25) ומעיד שלא דיבר עם המתלוננים על המקרה (עמ' 38, ש' 7).

יש לציין שהעובדה לפיה המתלונן שמע צעקות מחוץ לאולם בית המשפט בזמן מתן עדות המתלוננת מעל דוכן העדים, **ושוחח עמה על כך**, אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה (עמ' 19, ש' 23-26). גם העובדה שהמתלונן ורפאל עמדו ליד המתלוננת בעת תשאולה בזירה **בשפה העברית**, אינה מקימה חשש ל"זיהום" עדותם, זאת הואיל ושניהם לא דיברו עברית בעת האירוע (עמ' 21, ש' 16), כשרפאל אף שהיה במקום זמן קצר ונסע משם ללימודים (עמ' 21, ש' 18), ולראיה - גרסתם לא נגבתה בזירה, אלא מאוחר יותר ובעזרת מתורגמן לשפה האנגלית (עמ' 21, ש' 20-21, ש' 26).

15. לא נעלם מעיני שבגרסאותיהם של המתלוננים נמצאו **סתירות**, חלקן **מהותיות**. אך כפי שיפורט להלן, לא ראיתי שסתירות אלה פגעו בגרעין עדותם של המתלוננים ואין מדובר בסתירות היורדות לשורש מהימנותם, אשר את חלקן ניתן להסביר נוכח אופי האירוע, התרחשויות הספונטאניות והקצרה והפחד והלחץ בו היו נתונים המתלוננים בעת האירוע.

אחת הסתירות נוגעת לסוגיית המאבטח שנכח במקום. מגרסת המתלונן עולה שהמאבטח יצא מיד לאחר האירוע, בעת שחנו בצד את הרכב, ולאחר ששאל אותם מה קרה סיפרו לו והזעיקו את המשטרה (עמ' 18, ש' 18-20). בניגוד לגרסת המתלוננת, המתלונן **שולל מכל וכל כי המאבטח אמר לו שראה אקדח באירוע**, ואף מסביר שהבוטק'ה היה מאחורי הגדר של בית הספר והוא לא יכול היה לראות מה קורה ויצא **רק בגלל ששמע צעקות, ורק אחרי שהנאשם נסע מהמקום** (עמ' 21, ש' 30; עמ' 22, ש' 1-3, ש' 8, ש' 12). משעומת עם טענת המתלוננת לפיה המאבטח כלל לא ישב בבוטק'ה, אלא הסתובב ברחבת בית הספר, טען המתלונן כי **"יכול מאוד להיות"** והעיד כי לא שאל את המאבטח מהיכן הגיע (עמ' 22, ש' 14, ש' 16).

המתלוננת, לדידה, מאשרת שהמתלונן שוחח עם המאבטח במקום לאחר האירוע (עמ' 15, ש' 9-10), אך היא אינה יודעת להסביר כיצד, **בניגוד לגרסתה**, המתלונן מסר שהמאבטח סיפר לו ששמע צעקות אך **לא ראה אקדח** באירוע (עמ' 15, ש' 15-21). ניסיונה של המתלוננת לטעון שהמתלונן לא הכיר את המילה "אקדח" בעברית בשלב זה (עמ' 14, ש' 30-32; עמ' 15, ש' 1) אין לה ולא כלום עם העובדה שיכול היה לומר את המילה באנגלית.

המתלונן העיד שלמרות שלא ראה את המאבטח נחקר על ידי השוטרים במקום, הוא לא ידע על כך שהמאבטח מסר למתלוננת שאינו מעוניין למסור עדות במשטרה ולהיות מעורב באירוע (עמ' 22, ש' 19, ש' 23-24; עמ' 23, ש' 18, ש' 23-22).

16. למרות שבעדותה בבית המשפט העידה המתלוננת שהמאבטח אמר לה **שראה אקדח בידיו של הנאשם**, הרי שבבואה למסור תלונה במשטרה, זמן קצר לאחר מכן, היא מציינת רק את המתלונן ורפאל כעדי ראיה לאירוע, **ואינה מזכירה כלל את המאבטח**. יש לציין כי מעל דוכן העדים לא היה בפיה הסבר של ממש לסתירה מהותית זאת, למעט "לחץ" או "קשיי שפה", הסברים אותם אין בידי לקבל נוכח העובדה כי את יתר פרטי האירוע מסרה כדבעי, ואף חתמה על הודעתה בסופה (עמ' 7, ש' 4, ש' 6, ש' 9-14). גם הטענה בדבר "חלופי זמן" לא יכולה לעמוד, שכן הדברים **לא** נאמרו בזמן אמת, מיד לאחר האירוע (עמ' 7, ש' 19). אדרבא - נוכח חלופי הזמן האמור תמוה כיצד זה זכרה המתלוננת לציין זאת דווקא בבית המשפט, כעבור 3 שנים מהאירוע, ולא בסמוך לאחריו.

לבסוף, הודתה המתלוננת בחקירתה הנגדית שהיה עליה להזכיר את המאבטח כעד ראיה לפני השוטרים שהגיעו למקום דקות ספורות לאחר האירוע, אך כאמור נותרה ללא הסבר לענין זה (עמ' 7, ש' 15-17).

17. המתלוננת אף סתרה את עצמה בכל הנוגע ל**תוכן** שיחתה עם המאבטח.

מחד, **כחודש** לאחר הודעתה במשטרה תועדה במזכר כמי שאמרה בשיחה לרס"ר יעקב דוד כי **המאבטח היה עד לאירוע אך בשיחה עמו אמר שאינו מעוניין למסור עדות ולהיות מעורב בתיק**, ומאידך, מעל דוכן העדים, התנערה מכך, טענה ש"אינה זוכרת" מה אמר לה המאבטח (עמ' 9, ש' 7-10, ש' 15) והכחישה שהסתירה את דבר קיומו לאחר שהתברר לה שאינו רוצה לבוא להעיד (עמ' 17, ש' 4-8). כאמור, חרף חלופי הזמן המתלוננת זוכרת את אופן התרחשות האירוע, את הדברים שנאמרו, יודעת לשרטט את מיקומם של המעורבים במקום ולמסור את תיאור רכבו של הנאשם. על כן אין זה סביר כי **רק** סירובו של המאבטח להעיד, והשיחה על כך עם השוטר, פרחו מזיכרונה (עמ' 9, ש' 19-21; עמ' 15, ש' 22-24; עמ' 17, ש' 13-14).

18. סתירה מסויימת נוספת נוגעת לעדות המתלונן באשר להתנהלותו מול הנאשם באירוע.

כך, בתחילה הכחיש שצעק ראשון על הנאשם בחילופי הדברים ביניהם, ובהמשך טען שיתכן שצעק ראשון על הנאשם, וכשעומת עם גרסת המתלוננת לפיה הוא צעק ראשון על הנאשם, טען שזו עדותה של המתלוננת (עמ' 21, ש' 2-7). עם זאת, המתלונן הודה שבעת שהנאשם התקדם עם רכבו, הוא כבר כעס והיה בסערת רגשות בשל חילופי הצעקות בינו לבין המתלוננת (עמ' 18, ש' 29-32). בנקודה זו יוער שגם רפאל העיד שלמתלונן יש "טמפרמנט" והוא גילה חוסר סבלנות והתעצבן נוכח התנהגות הנאשם כלפי המתלוננת באירוע, **צעק וקילל** (עמ' 31, ש' 4, ש' 18-22; עמ' 35, ש' 23-22; עמ' 36, ש' 23-22).

19. סתירה נוספת, שאינה מהותית, נוגעת לאופן שליפת האקדח מצד הנאשם.

המתלונן העיד שבטרם שלף הנאשם את האקדח הוא הסתובב לצד **שמאל** (עמ' 18, ש' 10-14; עמ' 19, ש' 5-8) ועל

כן חשב שהוא מתכוון לצאת מהרכב. הוא לא ידע להסביר כיצד הדבר מתיישב עם היותו של הנאשם **ימני** ועל כן, לכאורה, מחזיק את האקדח בצדו הימני של גופו (עמ' 19, ש' 9-12, ש' 13-14; עמ' 24 ש' 13-17) (אף כי יצוין שאין הכרח שאדם ימני יחזיק אקדח על מותן ימין ובהחלט יתכן שמטעמי נוחות יחזיקו על מותן שמאל, דווקא). גרסה זו אינה מתיישבת עם עדותו של רפאל לפיה אינו בטוח מהיכן בדיוק שלף הנאשם את האקדח, אולם חושב שזה היה מצדו **הימני** (עמ' 39, ש' 19-22, ש' 24-28).

20. כאמור, עיון בסתירות בגרסאות המתלוננים מעלה כי ברובן הן מצויות ב**פריפריית האירוע** ועולות בקנה אחד עם העובדה שמדובר באירוע **ספונטאני, מפתיע ומהיר**, במהלכו היו שרויים המתלוננים **בסערת רגשות**. סופו של דבר, בגרסאותיהם הם שומרים על צביון אחיד לגבי השתלשלות האירועים, התנהלות ודברים שנאמרו, באופן שאף מתיישב עם גרסת הנאשם, **ומוסרים גרסה מפורשת וקוהרנטית לגבי תיאור האקדח, אופן שליפתו וכיוונו לעברם, ומלל הנאשם שליווה את השליפה**.

21. גם את ענין **אי ההבחנה של המתלוננים במדבקות הקטנות הצהובות שבצידי קנה האקדח** ניתן להסביר בסערת הרגשות בה היו נתונים, בספונטאניות של האירוע, בעובדה שמשכו היה שברירי שניות, בסכנת החיים שחשו ובעובדה שהוא היה מפתיע מאוד ובלתי צפוי. מעבר לכך, יצוין שהאקדח כוון לעבר המתלון ורפאל כשחזיתו פונה אליהם, ואילו המדבקות הצהובות הקטנות ממוקמות בצידי הקנה, כך שמעבר לעובדה שהענין ארך שברירי שניה, הרי שהם כמעט ולא יכולים היו להבחין באותן מדבקות. ולענין המתלוננת, הוסבר לעיל כיצד העידה שרק קדח הקנה הציץ מבעד לחלון, ועל כן, סבירה האפשרות שאף היא לא הבחינה בכך.

בנסיבות אלה, בהן הנאשם מכחיש באופן גורף שנגע באקדח במהלך האירוע, וטוען ש"אך ציין" שברשותו אקדח, לא נותר ספק בלבי כי יש להעדיף את גרסת המתלוננים.

גרסת הנאשם

22. כאמור, אין מחלוקת שבין הנאשם למתלוננים התרחש עימות מילולי בכביש ביום האירוע, וכי באותה עת החזיק הנאשם באקדח ברשיון. לטענתו מדובר בנשק לצורך הגנה עצמית במסגרת עבודה כקבלן עבודות חשמל בשטחים מבודדים, ומשני צדי הקנה מודבקות עליו מדבקות צהובות זוהרות לצרכי זיהוי ביטחוני (**ת/3**, ש' 19, ש' 21-22, ש' 42-45; **ת/4**; עמ' 50, ש' 9, ש' 16-17; עמ' 51, ש' 218-22; עמ' 53, ש' 6).

23. הנאשם העיד כי עובר לאירוע נסע לכיוון מקום עבודתו ברעננה על מנת להביא ציוד לעובדים. במהלך הנסיעה נעצר אחרי רכב המתלוננים, שעצר מול בית הספר על מעבר החציה, וכיוון שהתמהמה, עקף אותו משמאל בזהירות (**ת/3**, ש' 2-3; עמ' 49, ש' 21-22, ש' 30-32). כשעבר במקביל לרכב המתלוננים, שמע לפתע צעקה, חשב שפגע במתלוננת ועל כן עצר. בשלב זה, יצאה המתלוננת מהרכב, **דפקה לו על החלון** והחלה לצעוק עליו שעלול היה לדרוס אותה. בנסיבות אלה, אמר לה הנאשם כי היא זו שביצעה עבירה בכך שירדה למעבר החציה בצורה כזאת, בתגובה שאלה אותו המתלוננת האם זו סיבה טובה לדרוס אותה? והנאשם השיב **בעליצות** בחיוב (**ת/3**, ש' 4-9, ש' 31-32, ש' 36; עמ' 49, ש' 32-33; עמ' 50, ש' 1-5; עמ' 54, ש' 4-7).

24. מרגע זה ואילך החלו המתלוננים לצעוק עליו ולקללו "בטירוף", המתלון באנגלית והמתלוננת בעברית (ת/3, ש' 9-11). לדברי הנאשם, המתלון **פתח בפראות את חגורת הבטיחות ואת דלת הרכב** והיה **בדרכו לצאת מהרכב**, והנאשם שחש מאוים אמר לו בתגובה **"זה מיותר, אני עם אקדח"** (עמ' 50, ש' 5-8, ש' 23-24; עמ' 53, ש' 21, ש' 23, ש' 25-28, ש' 30, ש' 32-33; עמ' 54, ש' 10-14, ש' 17-18; ת/3, ש' 12-13, ש' 65; עמ' 55, ש' 7-9, ש' 11-12). לטענתו, **ברגע שאמר את הדברים הבין שהאירוע מיותר ונסע מיד מהמקום** (ת/3, ש' 13, ש' 79; עמ' 50, ש' 9-10, ש' 21, ש' 26-28).

הנאשם טען שלאורך כל האירוע נותר לשבת בכיסא הנהג, שלל שפתח את חגורת הבטיחות והכחיש באופן מוחלט שנגע או שלף את האקדח שהיה בנרתיק על מותן ימין מאחור (עמ' 50, ש' 11-12, ש' 33; עמ' 51, ש' 15-16; עמ' 54, ש' 8-9; ת/3, ש' 23-26, ש' 27-29, ש' 41, ש' 49-51, ש' 60, ש' 71).

כחצי שעה לאחר מכן, בהיותו כבר במקום העבודה, התקשר אליו שוטר שבהמשך הגיע למקום וגבה ממנו גרסה ראשונית, תפס את הנשק, ועיכב אותו לחקירה בתחנה (עמ' 51, ש' 24-28, ש' 32-33; ת/3, ש' 17-18).

25. **גירסת הנאשם אינה סבירה, לא מתיישבת עם ההגיון הבריא והשכל הישר, ולא מצאתי ליתן בה אמון.** כמו כן, לצד חוסר הסבירות וההגיון שבה, נמצאו בה פירכות וסתירות, כמפורט להלן.

כך, גרסתו לפיה המתלון פתח את חגורת הבטיחות ועמד לצאת מהרכב סותרת מניה וביה את גרסתם של המתלוננים ורפאל, שהיו תמימי דעים כי המתלון **לא נגע כלל בחגורת הבטיחות**, לא כל שכן עשה תנועה המעידה על רצון לצאת מהרכב (עמ' 16, ש' 21-23, ש' 30-31, ש' 33-34; עמ' 17, ש' 1; עמ' 31, ש' 18-22; עמ' 35, ש' 29; עמ' 25, ש' 13-15, ש' 30).

26. בנוסף, בפי הנאשם אין הסבר **למניע** של המתלוננים ורפאל להעליל עליו עלילת שווא ולטעון כי שלף אקדח באירוע, אם לא כך היה (עמ' 56, ש' 1-5; ת/3, ש' 76-77). הגם שבבית המשפט טען, **לראשונה**, כי יתכן שמדובר **במניע כספי**, נוכח העובדה שהמתלון עורך-דין במקצועו, הודה הנאשם כי בחלוף כ-4 שנים מהאירוע לא פנו אליו המתלוננים בדרישה כספית כל שהיא ולא הגישו נגדו תביעה אזרחית בגין האירוע דן (עמ' 56, ש' 10-12, ש' 13-16).

27. מלבד היעדר מניע, הנאשם גם אינו יודע להסביר כיצד המתלוננים יודעים לתאר את האקדח, מקום בו לטענתו לא שלף אותו כלל באירוע, קל וחומר נוכח עדותו לפיה **"אין סיכוי בחיים שהם יראו את האקדח"** (עמ' 55, ש' 19-22).

באשר לטענת המתלוננים ורפאל כי בכל זאת ראו אקדח באירוע, הסביר הנאשם שמכיוון שהמתלוננת עמדה בין שני כלי הרכב, ליד חלון רכבו, **יתכן** שעלה בידה לראות את האקדח על מותניו (עמ' 51, ש' 2-11, ש' 13; עמ' 53, ש' 16-19).

ייאמר מיד כי אין בידי לקבל טענה זו (עמ' 55, ש' 25, ש' 28-29; ת/3, ש' 46-48).

ראשית, הנאשם עצמו אינו יודע לומר היכן עמדה המתלוננת במדויק - אם בחלקו הקדמי, האמצעי או האחורי של

הרכב, כל זאת כשאין מחלוקת שעסקין ברכב **גבוה**; **שנית**, אין מחלוקת שהנאשם התקדם עם הרכב קדימה, עוד בתחילת האירוע, על מנת לעמוד במקביל לחלון רכב המתלונן, כך שספק רב אם היתה למתלוננת שהות להבחין באקדח **על מותניו**; **ושלישית**, מצב זה אינו מסביר כיצד רפאל והמתלונן הבחינו באקדח, שעה שאין חולק שהם בודאי לא יכולים היו להבחין בפלג גופו התחתון של הנאשם, נוכח פערי הגובה המשמעותיים בין כלי הרכב והעובדה שהדלתות היו סגורות.

28. זאת ועוד, הנאשם אינו מספק הסבר לשאלה מדוע לא נסע מהמקום ככל שסבר שהמתלונן עומד לצאת מהרכב ולהתחיל תגרה אלימה. בבית המשפט **שלל כי האמירה שיש לו אקדח נועדה לאיים על המתלוננים, אלא טען שפחד שבמקרה של תגרה "האקדח יפול" לידי המתלונן והוא ישתמש בו** (עמ' 54, ש' 23-21, ש' 30-24; עמ' 55, ש' 3-1, ש' 6), ולמעשה **הוא** חש מאוים מפני המתלוננים (עמ' 53, ש' 13-11).

מדובר בהסבר **דחוק ומופרך** נוכח העובדה שהמתלונן כלל לא יצא מהרכב בסיטואציה האמורה, כמו גם העובדה שהנאשם ממילא נמצא בתוך רכב מונע, בהילוך משולב, והוא יכול לעזוב את הזירה בכל רגע, אך באמצעות לחיצה על דוושת הגז. טענה זו של הנאשם אף לא מתיישבת עם העובדה כי מלכתחילה בחר לציין בפני המתלונן שיש לו אקדח, למרות שלא עשה כן בשום סיטואציה אחרת במהלך 30 השנים בהן מחזיק ברישיון נהיגה ונוסע בכבישי הארץ (עמ' 52, ש' 33-32; עמ' 53, ש' 2-1, ש' 9). יתרה מכך, "הסבר" זה אינו מתיישב גם עם גרסתו הראשונית של הנאשם, כפי שנמסרה לשוטרי אטבריאן, לפיה כשהמתלונן הוריד את חגורת הבטיחות ורצה לצאת לעברו מהרכב, איים עליו הנאשם **"אל תצא מהרכב יש לי אקדח אני לא יודע לאן זה יגיע" (ת/2; עמ' 28, ש' 26-23; עמ' 29, ש' 5-4)**. לדברי אטבריאן בדו"ח הפעולה רשם "אחד לאחד" את הדברים הספונטניים מפי הנאשם (עמ' 29, ש' 3; עמ' 30, ש' 1).

29. תמיהה נוספת עולה - **ומבלי להוריד כהוא זה מעוצמת המחדל המשטרתי (ראה להלן)** - נוכח התנהלותו של הנאשם באשר למצלמות האבטחה. למרות שטוען כי צילם את מצלמות האבטחה בזירה **כיומיים לאחר האירוע**, וחרף העובדה שמדובר בראיה המהותית ביותר בתיק מבחינתו, שלטענתו יש בה כדי לנקותו מכל חשד, לא פנה הנאשם עם צילומים אלה למשטרה, אלא הסתפק במסירתם לבאת-כוחו, מבלי שיהיה בפיו הסבר סביר לכך (**נ/2**; עמ' 56, ש' 20, ש' 22, ש' 24).

30. סופו של דבר, הנאשם בגרסתו-שלו מודה **באיום מילולי בנשק** כלפי המתלוננים, כשאין בפיו הסבר (או מניע) לגרסתם האחידה של שלושת עדי התביעה המתארים כי **כיוון לעברם את האקדח בזרוע ישרה מכיוון החלון**, יודעים לתאר **תיאור כללי של האקדח ומעידים שהשליפה לוותה באמירה כי יירה בהם**, בשפתם, השפה האנגלית.

אף הסברו של הנאשם לאיום המילולי, בו מודה, אינו ברור, מגומגם ואינו מתיישב עם השכל הישר. כך, משנשאל ברחל בתך הקטנה אם איים באופן מילולי על מנת להרתיע את המתלונן לבל יתקרב אליו, התחמק הנאשם ממתן תשובה ושלל שביקש להרתיע את המתלונן באמירה זו -

"ש.ב. מה התכוונת כשאמרת לו יש לי אקדח? שאל תתקרב אלי?"

ת. יכול להיות אני לא יודע, אני לא איימתי עליו, רציתי שידע שיש לי אקדח, אני לא רוצה להיכנס לסיטואציה הזאת, אני מפחד, זה מה שהיה לי בראש שאני מפחד מהסיטואציה הזאת, לא משהו

אחר, אין לי שום סיבה, אם הייתי שולף את האקדח הייתי אומר במשטרה ששלפתי את האקדח. ש.ב. אני לא מדבר על שליפה, אני מדבר על מלל. אני רואה 2 אנשים, מישהו מתקרב בצורה מאיימת והשני מפרש את זה בצורה מאיימת ואומר לו אל תתקרב יש לי אקדח ואז השני נרתע. ת. לא בשביל לאיים או בשביל להרתיע, אלא בשביל להימנע מהסיטואציה" (עמ' 54, ש' 33; עמ' 55, ש' 6-1).

למעשה, הנאשם התמקד בכך שפחד שמא במהלך אירוע אלים האקדח "יפול" לידי המתלונן שיעשה בו שימוש, באופן שאינו מתיישב עם העובדה שהמתלונן כלל לא יצא מהרכב וגם לו היה יוצא - יכול היה הנאשם בנקל לנסוע מהמקום בו ברגע -

"ש. אם הוא עמד לצאת מהאוטו למה לא פשוט נסעת? אני אומרת לך שאמרת לו שיש לך אקדח כדי להפחידו ולאיים עליו, על מישהו שאתה אפילו לא בטוח שיורד מהרכב. ת. מה שהיה זה לא היה להגיד יש לי אקדח כי אני מאיים עליו, אלא מבין את המשמעות שאם בן אדם יצא מהאוטו ותהיה פה אלימות, האקדח יכול ליפול, לא יודע מה במחשבה שלו, יקח את האקדח ישתמש בו.

ש. למה שהאקדח יפול אם אפילו לא יצאת מהאוטו והוא אפילו לא יצא מהאוטו ואין שום אינטראקציה ביניכם, כי הוא צריך לרדת מהאוטו, לעשות את הסיבוב ולבוא אליך ושאתה תרד מהאוטו, למה שתהיה פה אלימות?

ת. כשהוא התחיל לצאת מהאוטו, הוא לא יצא עדיין, ומכל הסיטואציה הזאת הבנתי שאם תהיה פה אלימות אני לא יודע אם הוא יעשה סיבוב מסביב לאוטו או יבוא מהצד של הנהג, פחדתי מהסיטואציה שאם אכנס למצב של אלימות מאיזו שהיא סיבה, אני לא יודע איך זה היה נגמר אם הוא הייתי נשאר, אם הוא היה נכנס לי לתוך האוטו, לא רוצה להגיע לסיטואציה שיהיה למישהו אקדח ועוד ממני.

ש.ב. אז למה אמרת לו יש לי אקדח?

ת. הוא יצא לאלימות, כי פחדתי מסיטואציה" (עמ' 54, ש' 19-32).

הנה כי כן, מדובר בגרסה שאינה סבירה ואינה עולה בקנה אחד עם ניסיון החיים והשכל הישר, אינה מתיישבת עם גרסתם של שלושה עדי תביעה מהימנים, ועל כן יש לדחותה.

מחדלי חקירה

31. בפתח הדברים ייאמר כי בתיק מחדלי חקירה מהותיים היורדים לשורש השאלות שבמחלוקת, עד כדי כך שאלמלא גרסתם המהימנה של שלושת המתלוננים, היה כפסע בין מחדלים אלה לבין זיכוי של הנאשם.

אי גביית הודעה ממאבטח שיתכן ושימש עד ראיה

32. גרסת המאבטח כלל לא נחקרה על ידי המשטרה ולא נגבתה ממנו כל הודעה, למרות שלטענת המתלוננת נכח במקום בעת הגעת השוטרים (עמ' 15, ש' 29). שמו של המאבטח עלה בשיחה בין המתלוננת לרס"ר יעקב דוד רק כחודש לאחר האירוע, בו מסרה לו כי המאבטח היה עד לאירוע אך אמר לה כי אינו מעוניין למסור עדות ולהיות מעורב עמוד 13

בתיק (נ/1; עמ' 9, ש' 7-10), ובהמשך המתלוננת הזכירה אותו בשיחה עם ב"כ המאשימה, בבוקר עדותה בבית המשפט, במסגרת הכנתה לעדות (עמ' 7, ש' 22-25, ש' 31-34; עמ' 8, ש' 10-12). יש לומר כי אף בשלב זה התובעת (עו"ד נופר מזולה) לא תיעדה את התוספת לעדות במזכר ולא יידעה את ב"כ הנאשם הואיל ולטענתה "לא ראתה בכך פרט מהותי" (!) (עמ' 8, ש' 6-12).

33. מעדותו של רס"מ אברהם אטבריאן, אשר שימש ראש משמרת בשיטור העירוני של רעננה (עמ' 28, ש' 13-17), עלה כי בעקבות קריאה אודות אירוע איומים באקדח שלח לזירה את השוטרת אניקו וילהלם ששימשה שוטרת סיור בשיטור העירוני, עליה שימש כאחראי (עמ' 28, ש' 19-20; עמ' 29, ש' 25). בהגיעה לזירה מסרה לו אניקו את מספר רישוי רכבו של הנאשם כפי שנשמר על ידי המתלוננים ובבדיקה במסוף השיג את פרטי הנאשם והגיע לעכבו במקום עבודתו ברעננה (עמ' 28, ש' 20-21).

עם זאת, בכל הנוגע לחקירתה של אניקו את הזירה בה היו המתלוננים, עולה כי אטבריאן לא עודכן בפרטים רבים. כך, **אניקו לא אמרה לו שהיו עדי ראייה בזירה כלל** (עמ' 29, ש' 11), **ובפרט לא אמרה לו דבר לגבי המאבטח, מרקו, אשר מסרב לשותף פעולה ולמסור עדות** (עמ' 29, ש' 13, ש' 27). **אטבריאן מודה בעדותו כי לו היה הדבר מובא לידיעתו, היה מורה לה לעכב את העד ולגבות ממנו עדות** (עמ' 29, ש' 29, ש' 32).

34. לא זו אף זו, לאחר שב"כ הנאשם ויתרה על חקירתה של אניקו (עמ' 3, ש' 13), במעמד המענה לכתב האישום מיום 16.7.19, חזרה וביקשה להעידה לאחר שהתברר כי בשיחה שיזמה עמה ב"כ המאשימה (עו"ד נופר מזולה), **כשנה לאחר המועד האמור, אמרה לה אניקו כי ישנו מאבטח בשם 'מרקו' שנכח באירוע דן, אך אמר לה כי הוא אינו מעוניין להגיע לעדות** (עמ' 42, ש' 1-5).

מעדותה של אניקו, עלה כי התגייסה לשירות בשנת 2016 והתפטרה בסוף שנת 2018 (עמ' 45, ש' 17-18), וכי התבקשה להגיע לזירה על מנת לגבות הודעה מהמתלוננת, וכך עשתה ותיעדה הכל בדו"ח פעולה (עמ' 46, ש' 1-3; **ת/8**, עמ' 45, ש' 24). אין חולק כי היא אינה מכירה מי מהצדדים באירוע דן (עמ' 45, ש' 20-22).

בכל הנוגע למאבטח העידה כי מדובר באדם בשם "מרקו", ממוצא ברזילאי, אותו הכירה מביקורות שערכו במקום ונהגו לשתות קפה יחד (עמ' 46, ש' 8). וכך העידה לגבי מעורבות באירוע דן -

"היה שם מאבטח שאנחנו מכירים אותו, כי היינו עושים גם ביקורת בחינוך של המאבטחים, הוא פשוט ביקש שלא ניקח את הפרטים שלו כי הוא לא רוצה להיות מעורב, הוא פחד מפלילים ודברים כאלה. הוא פחד שמדובר בעברין ולא רצה להסתבך אתו" (עמ' 46, ש' 5-7).

לשאלה כיצד דברים אלה לא בא זכרם בדו"ח הפעולה שערכה, אלא רק בשיחה עם ב"כ המאשימה בעיצומו של המשפט, חזרה והסבירה כי **המאבטח ביקש שלא לרשום את פרטיו כיוון שאמר לה שהיה מעורב נשק והוא פחד שמדובר בעברין עם עבר פלילי** (עמ' 46, ש' 9-13; עמ' 47, ש' 19, ש' 23), כשהיא מודה בפה מלא כי **לא ציינה בפני איש את השיחה האמורה בינה לבין המאבטח** (עמ' 47, ש' 6-7, ש' 23). למעשה אניקו מודה במפורש כי הסיבה ל"העלמת" המאבטח נעוצה בהיכרותם האישית המוקדמת -

"ש.ב. אם זה היה בן אדם שאת לא מכירה, המאבטח הזה, והוא היה אומר לך שהוא לא רוצה להיות מעורב ולמסור עדות, היית רושמת את זה בדו"ח פעולה?
ת. כנראה שגם לא.
ש.ב. גם לא?
ת. אני לא יודעת להגיד.
ש.ב. הרושם שקיבלתי שבגלל שאת מכירה אותו לא רשמת בדוח, ואם זה היה אזרח רגיל היית רושמת שהיה שם מאבטח שלא רוצה להיות מעורב ולמסור פרטים.
ת. יכול להיות" (עמ' 48, ש' 7-14).

יש לציין שבניגוד לגרסתם של המתלוננים ורפאל, אניקו טוענת כי בהגיעה למקום המתלונן כבר לא נכח בזירה (עמ' 47, ש' 32).

35. למותר לציין כי מדובר במחדל מהותי וחמור, ששזורות בו התנהלות קלוקלת הן מצד השוטרת, **שתוצאת התנהלותה היא העלמה כליל של עד ראיה פוטנציאלי**, והן מצד המאשימה שלא עדכנה את ב"כ הנאשם כמו גם את בית המשפט - בזמן אמת - בעת שהדברים הובאו לידיעתה במהלך שמיעת הראיות.

הימנעות מתפיסת מצלמות אבטחה בזירה

36. מחדל מהותי נוסף נוגע להימנעות המשטרה מתפיסת מצלמות האבטחה בכניסה לבית הספר אשר יתכן ותיעדו **בדיוק** את מקום האירוע.

החוקר טוביה פלר, אשר חקר את הנאשם (עמ' 42, ש' 24; עמ' 52, ש' 5), אישר שהנאשם אמר לו שהאירוע התרחש בכניסה לבית הספר והוא מקווה שישנן מצלמות אבטחה שתיעדו את האירוע ויגבו את גרסתו (עמ' 42, ש' 27-29; עמ' 52, ש' 6-7) -

"האירוע עצמו היה בכניסה לבית הספר ואני מקווה שיש שם מצלמות אבטחה שתיעדו את האירוע ואם יש מצלמות, תוכלו לראות את כל האירוע שיגבה את דבריי" (ת/3, ש' 51-53).

גם בעדותו בבית המשפט חזר על כך הנאשם וטען כי מצלמות אבטחה ממוקמות על מעבר החציה עצמו, ולמעשה יכולות היו לתעד את פנים רכבו (עמ' 52, ש' 6-7, ש' 13-17). הוא עצמו חזר למקום ימים ספורים לאחר האירוע וצילם את המצלמות במקום, והתמונות אף הוגשו לבית המשפט לאחר סיכומי הצדדים (נ/2; עמ' 52, ש' 19-20; עמ' 56, ש' 20).

חרף האמור, **המשטרה לא פעלה בעניין זה כלל, לא בדקה** קיומן של מצלמות בהתאם לגרסת הנאשם **ולא תפסה** אותן (עמ' 43, ש' 1-4, ש' 7, ש' 15; עמ' 43, ש' 11).

גם השוטרת אניקו בעדותה טענה ש**ברור** שבית הספר מרושת במצלמות אבטחה, גם בכניסה, אך לא תפסה את המצלמות האמורות כיוון שלא נאמר לעשות כן (עמ' 48, ש' 1, ש' 3).

אי עריכת עימות

37. מחדל נוסף נוגע לעובדה לפיה במהלך החקירה נשאל הנאשם אם הוא מוכן לעימות עם המתלוננים, ולמרות שהשיב בחיוב, לא נערך כל עימות בין הצדדים (ת/3, ש' 72-73; עמ' 52, ש' 22, ש' 24; עמ' 43, ש' 25-26).

מחדל זה מתחבר נוכח קיומו של פער חד וניכר בין גרסאות הצדדים לאירוע, שעה שהמתלוננים טוענים לשליפת אקדח, אותה מכחיש הנאשם מכול וכול.

יש לציין כי החוקר טוביה הודה מעל דוכן העדים שהיה צורך לבצע פעולות חקירה שעניינן תפיסת מצלמות האבטחה ועריכת עימות בתיק (עמ' 43, ש' 33).

שיהוי ניכר בגביית הודעות המתלונן ורפאל

38. מחדל נוסף נוגע לשיהוי הניכר בחקירתם של המתלונן ושל רפאל, שהודעותיהם נגבו כחודש וכשנה לאחר האירוע, בהתאמה (ת/5; עמ' 14; ש' 18-19), כל זאת למרות שהמתלוננים ורפאל נכחו במקום בעת הגעת השוטרים (עמ' 11, ש' 24-25; עמ' 14, ש' 8-12, ש' 20-25).

המתלוננים מסרו כי השיהוי בגביית גירסתם בא מצד המשטרה נוכח העובדה שהיה צריך לזמן מתורגמן לשפה האנגלית (ממש כך!) (עמ' 8, ש' 25-27; עמ' 15, ש' 3-5; עמ' 14, ש' 27-29) וכי הם התבקשו ללכת ולחזור מספר פעמים מכיוון שלא היה מתורגמן בתחנת המשטרה (עמ' 14, ש' 14-15).

למרבה האירוניה, בסופו של יום, גם כשמסר רפאל הודעה במשטרה, כעבור שנה, הדבר היה באמצעות שוטר דובר אנגלית וללא מתורגמן (עמ' 33, ש' 8, ש' 10).

לא היה הסבר בפי המאשימה מדוע נגבתה הודעה מרפאל שנה לאחר האירוע (עמ' 30, ש' 21-3; עמ' 31, ש' 30-31).

נפקות מחדלי החקירה

39. כאמור, מחדלי החקירה בתיק, ובעיקר אי תפיסת מצלמות האבטחה ואי גביית הודעה מהמאבטח, הם מהותיים ומקוממים. התרשמתי שהם נבעו מזלזול של העוסקים במלאכה - שוטרים וחוקרים - ומאדישות לתכלית שלשמה ובשמה פועלת משטרה בחברה מתוקנת - הגנה על שלום הציבור ובטחונו, ניהול חקירה באופן מקצועי ואובייקטיבי, חתירה לחקר האמת והקפדה על זכויותיהם של חשודים, ובכלל זה, חתירה להשגת כל ראיה שיש בה כדי לשפוך אור על האירוע, בין אם היא מפלילה ובין אם היא מזכה. שהרי כבר נפסק ש"מיצוי כלל כיווני החקירה האפשריים, והצגת תמונה עובדתית מלאה ככל שניתן, מהווים נדבך מרכזי ביכולתו של נאשם להתמודד עם הראיות המרשיעות במשפטו" (ע"פ 4906/09 אלנברי נ' מדינת ישראל (24.1.10)), שכן "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466, 472).

יחד עם זאת, ולצד זאת, נקבע כי "רק מחדלים חמורים, המעוררים חשש שמא תימצא בגינם הגנתו של נאשם חסרה ומקופחת בשל הקשיים להוכיח את גרסתו, יזקפו לחובת התביעה ויכללו לסייע לנאשם בהוכחת קיומו

של ספק סביר" (ענין אלנברי, פסקה 24). עוד נפסק ש"יבחן משקלו של מחדל כאמור, על רקע מכלול חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט" (שם, פסקה 24).

במקרה שלפני המשטרה חדלה מלמלא את תפקידה כראוי - השוטרת אניקו בחרה שלא לכלול בדו"ח הפעולה שלה אינפורמציה מהותית אודות קיומו של עד ראיה פוטנציאלי; והחוקר האחראי בחר שלא לתפוס את מצלמת האבטחה, אף שהנאשם ביקש ממנו שיעשה כן על מנת לבדוק את גירסתו.

40. לצערי, בתקופה האחרונה רבו המקרים בתיקים שבאו לפניי בהם הוקדש פרק שלם בהכרעת הדין למחדלי חקירה של המשטרה [ראה לדוגמא: ת"פ (כ"ס) 49073-10-18 **מדינת ישראל נ' ינאי** (26.4.21), בעמ' 38; ת"פ (כ"ס) 32787-10-18 **מדינת ישראל נ' סלמאן** (22.3.21), בפסקה 13; ת"פ (כ"ס) 2135-11-19 **מדינת ישראל נ' קובלצ'וק** (9.2.21), בעמ' 12; ת"פ (כ"ס) 58868-04-19 **מדינת ישראל נ' חדיג'ה** (24.1.21), בעמ' 28]. בית המשפט מעיר ומתריע ועולם כמנהגו נוהג.

במצב דברים זה, טענה ב"כ הנאשם שזכויותיו קופחו קיפוח ממשי, נפגעה זכותו להליך הוגן ונגרם לו עיוות דין. הסניגורית הזמינה את בית המשפט לקבוע כי על רקע מחדלים חמורים אלה יש להורות על זיכוי של הנאשם, ולו כאקט חינוכי. היא טענה שמעשהו של הנאשם, אף אם הוכח, אינו כה חמור והאינטרס הציבורי יכול "לסבול" זיכוי שתהא בו אמירה חמורה כלפי המשטרה.

50. כאמור, אני מסכים שהתנהלות המשטרה במקרה דנן היתה שערורייתית. ואולם, בפסיקת בית המשפט העליון לא התקבלה "גישת העונש", לפיה יש "להעניש" את המשטרה כל אימת שחדלה בתיק או כל אימת שנפלו פגמים או מחדלים בעבודתה, שכן זיכוי של נאשם שאשמתו הוכחה בבית המשפט מעבר לספק סביר תפגע באינטרס הציבורי שבהעמדת עבריינים לדין וענישתם ואף עלולה לרפות ידי המשטרה.

כך, למשל, בע"פ 1840/16 **אדרי נ' מדינת ישראל** (1.2.17) דובר במקרה של שוד חמור של חנות תכשיטים תוך איומי אקדח, **השמידה** המשטרה כפפה שנמצאה בחנות ובה חומר דנ"א של המערער. בית המשפט העליון קבע שאין במחדל זה כדי להביא לזיכוי של המערער מאשמה, נוכח ראיות טובות אחרות שעמדו לחובתו. יחד עם זה, וכנימוק להקלה בעונש, קבע בית המשפט את הדברים הבאים -

"הנקודה היחידה שיש בה, לטעמנו, מקום להליכת-מה לעבר המערער הוא מתן ביטוי בענישה - בין אם נכנה הגנה מן הצדק, ובין אם לא נרחיק לביטוי אצילי זה למי שאורח חייו בעבריינות - למחדלים ברשויות שעלו מהשתלשלות הדברים... והן בהשמדת הכפפה, 'מלכת הראיות' בתיק דנא. ערים אנו לכך שבית המשפט קמא בחן את המחדלים כפי שתואר מעלה, אך בשלהם יתכן שניתן ללכת עוד כברת דרך מסוימת לעבר המערער..."

בית משפט זה כבר נדרש משכבר הימים להצדקה להקלה בעונש בעקבות מחדלי חקירה... לימים נדרש לנושא השופט מלצר בע"פ 10715/08 ולס נ' מדינת ישראל (2009) בדעת יחיד, בסברו כי גם לעניין הקלה בעונש חלה הגנה מן הצדק, נוכח התנהלות חקירתית שעמדה 'בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, ואף לכך חייב להיות ביטוי ממשי כלשהו למען לא יישנו הדברים'. בע"פ 1361/10 מדינת ישראל נ' זגורי (2011) נזדמן לי להידרש לכך (פסקה ק"ה).

נקבע שם - כבעניינו - כי פגמים שנפלו בחקירה 'אינם יורדים לשורשו של ההליך באופן שמנע מן ההגנה לנהל הליך הוגן'. ואולם, הוספנו, כי גם בהיתן זאת, נפגעו 'היבטים אחרים של ההליך המשפטי' שנמנו שם, והדבר מצדיק הקלה מסוימת כדי שלא יישנו מחדלים, 'זאת גם מתוך אינטרס הציבור במשטרה הפועלת כדין... אין בכך לדעתנו כדי להחליש את גורמי האכיפה במשימתם, אלא לחזקה, וגם אין לראות מקרה זה כ'מרשם הקלה בעונש' כל אימת שתועלה טענת מחדל'. בית המשפט בתוך עמו הוא יושב, ועבודת רשויות האכיפה היא בסיס חיוני אין בלתו לאכיפת החוק, מלאכתן קשה, ואין מי שנקי משגות - 'שגיאות מי יבין, מנסתרות נקני' (תהלים י"ט, י"ג). ואולם, היינו רוצים לקוות כי במקום שישנם מחדלים, גם אם אינם בזדון אך מגלים משגה מקצועי משמעותי, יזכו דברינו לטיפול ראוי, וחוששנו שאם לא יינתן לכך ביטוי בפסקי הדין תחלוף השיירה ותעבור, ועולם כמנהגו ינהג. על כן יש מקום, וכאמור גם אם אין זו 'הגנה מן הצדק' בכל הדרה וחומרתה, להקלה מסוימת כדי להביא לתודעת הרשות את הבעיה. במקרה דנא היה הטיפול "ברגל שמאל"... ובנושא הכפפה, שהיתה בו שגגה שיש בה תמיהה של אי סדר בולט. אכן, התוצאה בהרשעה נכונה כאמור, וכך גם העונש הבסיסי, אך מצאנו לנכון לנוכח האמור לבחון הקלת-מה בנושא הפעלת המאסרים על תנאי".

51. אם כן, כל מקרה יש לבחון לנסיבותיו, אם נפגעה הגנת הנאשם עד כדי כך שיתקשה להוכיח להגנתו ולהטיל ספק סביר באשמתו. במקרה שלפני, באתי לכלל מסקנה כי חרף מחדלי החקירה, כמפורט לעיל, לא נגרם לנאשם עיוות דין ואין בהם כדי לקעקע את גרסתם המהימנה והקוהרנטית של שלושה עדי תביעה מהימנים, נטולי אינטרס כלפי הנאשם, דווקא, אשר נכחו באירוע והעידו באופן דומה עד זזה על פרטי ההתרחשות כולם, תוך שהם עומדים על כך שראו את הנאשם שולף אקדח ומכוונו בתנועה מאיימת כלפי המתלונן ורפאל. השתכנעתי כי גרסתם מהימנה ומשקפת כדבעי את אופן התרחשות האירועים במציאות מעבר לספק סביר.

כאמור, למתלוננים אין כל מניע ואין זה סביר בעיני שהמתלוננים יעצרו את חייהם, יזכרו את מספר לוחית הרישוי של הנאשם, יזמינו משטרה, ימסרו גרסאות במשטרה ויגיעו להעיד בבית המשפט - והכל בשל העובדה שהנאשם, במהלך ויכוח קולני, **רק אמר ש"יש לו אקדח"**. היטיב לתאר זאת הבן רפאל לאחר שב"כ הנאשם הקריאה לו מתוך הודעת הנאשם ש"רק אמר שיש לו אקדח". על כך השיב רפאל - **"זה קצת מצחיק, כי אם זה נכון אז אין סיבה שאני פה, כל האירוע היה בגלל שהיה נשק, אם לא היה נשק לא היינו פה, אנשים מדברים לא יפה באמצע הרחוב כל הזמן ולא מגיעים לכתב אישום. הבעיה היא כשמישהו מכוון נשק עליך"** (עמ' 31, ש' 6).

בנסיבות אלה, הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם נקט בצעד דרמטי יותר במהלך הויכוח, של שלילת האקדח והפנייתו לעבר המתלוננים, ולא הסתפק באיום מילולי בלבד.

סוף דבר

52. לאור כל האמור, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של **איומים**, כמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אייר תשפ"א, 28 אפריל 2021, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו, עו"ד אביאל אהרון, ממושרד עו"ד טלי גוטליב.

